DESIUDAIZARE, DESFANARIOTIZARE, DESŢIGANIZARE.

de Constantin PAPANACE

Rezolvarea acestor probleme este esenţială pentru întremarea fizică şi morală a poporului român. Dacă problema jidovească,din cauza caracterului său internaţional şi a marilor primejdii ce le conţine,a fost cercetată şi semnalată cu îngrijorare la noi, problema fanariotismului a fost învăluită în complicitatea tăcerii,iar cea ţigănească nici nu a fost luată în seamă. Şi totuşi aceste probleme nu pot fi neglijate. Niciodată nu vom avea imaginea întregei drame morale şi rasiste româneşti, dacă nu vom căuta îndeaproape corelaţiunea ce există între aceste trei probleme.

O scurtă privire asupra trecutului apropiat poate lămuri chestiunea în liniile ei mari.

Este cunoscut că resorturile sufleteşti ale românilor din Principate - adică ale singurilor români cari au avut o continuitate politică - au fost complet dogite în timpul domniei fanariote. De aici purcede întreg răul.

Dintr'un popor viril,năpraznic şi încrezător în puterile sale care adesea se măsura cu puternicul imperiu otoman şi ducea lupte acerbe pe Nistru şi Carpaţi, impilarea fanariotă a scos un popor umil,speriat,sceptic şi resemnat.

Prin această diminuare a potenţialului sufletesc,baza rezistenţei noastre naţionale a slăbit considerabil. Dar efectele dezastroase ale acestei nefaste stăpâniri - pe careunii neofanarioţi se străduesc să le mascheze cu pompoase şi tot atât de dubioase teorii asupra aşa ziselor influenţe civilizatorii - nu se opresc aici.

Incrucişările lumei interlope din Levant cu elita românească selecţionată până atunci de Voevozii români prin lupte, i-a produs degenerarea acesteia din urmă şi astfel a doua noastră coloană de rezistenţă naţională roasă de corupţia şi desfrâul veneticilor, se surpa, prăbuşind întreg edificiul moral al societăţii româneşti. Prin aceste ruine s'a strecurat uşor invazia jidovească călăuzită de nedesminţitul său miros de pradă.

De acum va începe opera lor de întreţinere,continuare şi amplificare a dizoluţiei morale. Şi pentru ca ritmul să fie cât mai accelerat,îşi vor creia prin influenţa de care dispun în lumea internaţională, "climatul democratic" atât de prielnic pentru uneltirile lor destructive.

Intr'un asemenea climat s'a făcut slobozirea ţiganilor - această năpăstuită rasă de oameni- care poartă în mizeria ei milenară,atâtea tare fizice şi morale şi care acum va umple periferiile târgurilor şi oraşelor noastre, unde va constitui baraj de mizerie şi promiscuitate şi vai! sursă de alimentare demografică a păturii burgheze româneşti în formaţie.

Aşadar, peste nobilul popor român interiorizat şi nealterat în multe părţi din lumea satelor, s'a întins acest amalgam de lume cosmopolită - pătura "suprapusă", cum îi spunea Eminescu - care va imprima toate amprentele degenerescenţei şi care va desfigura adevărata fizionomie românească.

In felul acesta societatea românească din Vechiul Regat a fost atacată în toate straturile ei, iar tarele elementelor componente care s'au infiltrat n'au întârziat să iasă la iveală.

In pătura conducătoare, din urmaşii samsarilor sau a proxeneţilor din porturile Levantului, au ieşit "băieţi subţiri", "deştepţi", "pişicherii", "chiulangii", "înfipţi" sau "învârtiţi".

Aceştia au creiat un stil de viaţă pe care l-au impus ca model şi celorlalte clase sociale.

In clasa de mijloc, spiritul talmudistului cu perciuni apare încarnat şi multiplicat în mii de exemplare de aşa zişii intelectuali români cari, răvăşiţi sufleteşte şi cu instinctul rasei complet atrofiat, continuau de la catedră, prin conferinţe sau prin scris, opera de pustiire a sufletului românesc.

In clasa de jos, cu deosebire acelea dela periferia oraşelor, "slobozitul de ieri", servil şi umil lua bastonul electoral şi cu linguşirile pe lângă "boieri" sau "jupâni", îşi făcea loc în funcţiile mici administrative (primar la sat, şef de post,etc.), unde devenea adevăratul satrap al băştinaşului.

Şi astfel poporul român, atacat în toate componenţele sale sociale, îşi vedea demnitatea, nobleţea, omenia lui cu toate atributele sale spirituale, terfelite şi ciuntite de aceste nefaste influenţe care se înlănţuiau, condiţionau şi susţineau reciproc.

Din cauza aceasta, nici contingentele pe care în mod natural lumea satelor le împinge spre oraş nu vor putea aduce specificul etnic nealterat, fiindcă ele înainte de a pătrunde în "lumea mare", trebuiau să treacă prin filtrul de la periferie sau să suporte deformarea sufletească a învăţământului masonic.

Cei cari nu suportau această diformare erau respinşi ca inadaptabili şi consideraţi ca tulburători ai ordinei constituite.

Produsul cel mai respingător al amalgamului iudeo-fanaro-ţigănesc a fost politicianismul din ultimul timp.

Poporul român a reacţionat dintr'un început împotriva răului. Dar fără rezultat. Tudor Vladimirescu - oricât ar încerca neofanarioţii să-i minimalizeze acţiunea - a fost sfârtecat pentru încercarea lui. Mihail Eminescu (desăvârşit exemplar al rasei româneşti), a înnebunit de durere, înfierând zadarnic "greco-bulgărimea" din ce în ce mai atotputernică în Statul Român.

După întregire, reacţiunea s'a produs şi din partea Provinciilor alipite. Aşa zisul "anti-regăţenism", nu era îndreptat împotriva Vechiului Regat, cum cu superficialitate sau cu rea credinţă au voit să vadă unii. Dimpotrivă, era numai o reacţiune împotriva spiritului fanariot adus de toţi pişicherii, veniţi să-şi facă o situaţie. Era un indiciu de sănătate morală pe care îl manifestau ramurile neamului românesc care n'au cunoscut împilarea şi putregaiul fanariot.

Dar nici această reacţiune n'a adus întremarea sufletească mult aşteptată. Erau simptome că procesul se desfăşura în sens contrariu. Lespedea triunghiulară iudeo-fanariotă-ţigănească, se lăsa tot mai apăsătoare, gata să înnăbuşe orice respiraţie a adevăratului suflet românesc.

Atunci naţia şi-a trimis pe cel mai desăvârşit exemplar al său, s'o apere : CĂPITANUL. El a erupt din adâncul mileniilor tracice. A întronat spiritualitatea, disîreţul de moarte în locul materialismului şi laşităţii iudaice; a reabilitat onoarea şi corectitudinea în locul pişicherlismului levantin; a cultivat demnitatea şi mândria în locul umilinţei şi slugărniciei ţigăneşti. A ridicat din nou edificiul moral al naţiei sub bolta căruia să poată prospera spiritualitatea românească, răsturnând cu umerii săi de uriaş piatra funerară care oprea învierea neamului românesc.

Deaceea, din instinct, lumea iudeo-levantină şi toată ţigănia românească au urît pe CĂPITAN. Toţi s'au coalizat pentru moartea LUI. Cahalul a urzit crima, urmaşii eteriştilor (Ducas-Iamandis-Călinescu Ghermanis, etc.) au pus-o în aplicare, iar elementele servile din "ţigănia noastră" au executat-o. Această coaliţie nu este o întâmplare, îşi are semnificaţia ei (+) .

Poporul român trebuie să ia seama. Pentru a nu fi condamnat de a face operă de "Sisif", este nevoie să privească fenomenul descompunerii morale din România prin toate laturile lui.

Fără extirparea din rădăcini a tuturor cauzelor cari au dus la situaţia din trecut, primejdia infecţiei va rămâne, iar învierea neamului românesc mereu va fi ameninţată de pângărirea ei.

Este timpul ca elementele băştinaşe rămase nealterate în lumea satelor şi care aduc prospeţimea autenticului românesc, să străbată în toate celulele organismului politic nou.

Lozincile însănătoşirii fizice şi morale a naţiei noastre sunt şi rămân : Desiudaizare, desfanariotizare, desţiganizare!

/Articol publicat în ziarul "CUVÂNTUL" - Nr. 76 - Luni 30 Decembrie 1940./